

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.365 van 31 maart 2011
in de zaak A. 198.046/IX-6973**

In zake: Remi Zeeuws
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Geoffroy Generet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terkamerenlaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 26 oktober 2010, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing tot aanstelling van twee directeurs, rang A3, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Adjunct-auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en artikel 12 van het koninklijk besluit

van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 februari 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Pierre Vandueren, die loco advocaat Geoffroy Generet verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Joke Goris heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is attaché, rang A1, bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 3 juli 2008 beslist de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om twee betrekkingen van de rang A3, ingenieur-directeur of directeur, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (hierna: IWOIB) vacant te verklaren.

Deze betrekkingen worden, met toepassing van artikel 64 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 26 september 2002 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ook opengesteld “voor ambtenaren van een ministerie, van een instelling van openbaar nut of van een autonoom overheidsbedrijf waarvan het personeel wordt

aangeworven via SELOR, van het Rijk, van een Gemeenschap of van een Gewest, die aan dezelfde bevorderingsvoorwaarden voldoen als degene welke voor de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gelden”.

De vacantverklaring van de beide betrekkingen wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 7 april 2009. Ze wordt daarbij als volgt gemotiveerd:

“De twee posten van directeur bij het IWOIB werden tot op vandaag ingevuld door contractuele agenten. Rekening houdend met de noodzaak om de A3 directiefuncties aan statutaire agenten toe te vertrouwen, is het wenselijk een Franstalige en een Nederlandstalige directeur/directrice aan te werven voor de ontwikkeling van het Instituut.”

De verzoeker stelt op 3 juni 2009 tegen deze vacantverklaring een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, althans in zoverre ze de te begeven betrekkingen ook openstelt voor externe kandidaten (zaak A. 192.864/IX-6386).

3.3. Met brieven van 23 en 24 april 2009 stelt de verzoeker zich kandidaat voor de functies van financieel en wetenschappelijk directeur bij het IWOIB.

3.4. Op 4 juni 2009 beslist de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om de voormelde vacantverklaring in te trekken.

Deze beslissing wordt met een brief van 15 juni 2009 aan de verzoeker meegedeeld. Als motief van de intrekking wordt daarin vermeld:

“Inderdaad, gezien de afwezigheid van een directieraad bij het IWOIB, kon de benoemingsprocedure niet worden afgerond. Het besluit van 26 september 2002 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bepaalt immers, in zijn artikel 67, dat de directieraad

voor elke bevordering een benoemingsvoorstel moet maken. Daarenboven moet de benoemende overheid het rangschikkingsvoorstel volgen indien dit eenparig werd uitgebracht (artikel 70). Ten slotte is het zonder directieraad niet mogelijk een bezwaarprocedure te organiseren zoals voorzien in artikel 69.”

De verzoeker stelt op 6 juli 2009 tegen deze intrekkingbeslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad van State. Tevens vraagt hij de Raad van State om aan de verwerende partij “een dwangsom [op te leggen] van 150.000 euro per dag dat de verwerende partij nalaat de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten en deze dwangsom verbeurd te verklaren vanaf de 30ste dag na de notificatie van [het uit te spreken] arrest en dit tot op de dag van publicatie van het benoemingsbesluit in het Belgisch Staatsblad” (zaak A. 193.274/IX-6433).

Bij arrest nr. 197.683 van 10 november 2009 verwerpt de Raad van State evenwel verzoekers beroep tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom. De Raad van State overweegt dat in de actuele stand van de reglementering bij het IWOIB geen wettige bevordering tot een graad van de rang A3 kan worden verleend en dat een vernietiging van de bestreden intrekkingbeslissing de verzoeker in de gegeven omstandigheden geen voordeel kan opleveren, vermits de verwerende partij dan nog aan de verzoeker niet op een wettige wijze zou kunnen geven wat hij beoogt te verkrijgen, namelijk een bevordering tot directeur bij het IWOIB.

3.5. Ingevolge het voormelde arrest is de beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 4 juni 2009 tot intrekking van de vacantverklaring van 3 juli 2008 definitief geworden, waardoor verzoekers beroep tot nietigverklaring van de vacantverklaring van 3 juli 2008 in zoverre ze de te begeven betrekkingen ook openstelt voor externe kandidaten (zaak A. 192.864/IX-6386), zijn voorwerp verliest.

Bij arrest nr. 208.551 van 28 oktober 2010 verwerpt de Raad van State dan ook dit beroep van de verzoeker wegens het teloorgaan van het voorwerp ervan.

3.6. Volgens de verzoeker is de Brusselse Hoofdstedelijke Regering overgegaan tot de aanstelling van twee directeurs bij het IWOIB. Met name zou Pieter De Pauw aangesteld zijn als wetenschappelijk directeur en Valérie Goret als financieel directeur van het genoemde instituut.

Deze “beslissing tot aanstelling van twee directeurs, rang A3, bij het IWOIB” maakt het voorwerp uit van het voorliggende beroep tot nietigverklaring en van de voorliggende vordering tot schorsing.

3.7. Met een aangetekende brief van 6 december 2009 vraagt de verzoeker aan de minister van Wetenschappelijk Onderzoek van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest onder meer een afschrift van de desbetreffende aanstellingsbesluiten.

Deze brief blijft onbeantwoord.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring

4. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Zij betoogt dat zij niemand heeft benoemd tot directeur bij het IWOIB, zodat het beroep geen voorwerp heeft.

5. De auditeur-verslaggever komt in haar verslag tot de bevinding dat deze exceptie gegrond is. Zij verwijst naar het arrest nr. 208.551 van 28 oktober 2010 van de Raad van State waarin wordt overwogen dat uit de door de verzoeker neergelegde stukken niet blijkt dat de tewerkstelling van Pieter De Pauw en Valérie Goret gesteund is op een statutaire benoeming die zij hebben verkregen na een nieuwe vacantverklaring van de betrekkingen van wetenschappelijk en

financieel directeur. Zij voegt eraan toe dat uit de door de verzoeker neergelegde stukken evenmin kan worden afgeleid dat Pieter De Pauw en Valérie Goret daadwerkelijk werden aangesteld als directeur A3 bij het IWOIB. Dit klemmt volgens haar des te meer nu de verwerende partij ontkent dat zij iemand heeft benoemd als directeur bij het IWOIB.

De auditeur-verslaggever stelt voor om het beroep tot nietigverklaring bij gebrek aan voorwerp, met toepassing van de “korte debatten”-procedure, als onontvankelijk te verwerpen.

Beoordeling

6. De verzoeker vordert de nietigverklaring van “de beslissing tot aanstelling van twee directeurs, rang A3, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”. Om het bestaan van deze beslissing aan te tonen legt de verzoeker onder meer een afschrift neer van de personeelslijst en het organogram van het IWOIB, zoals opgenomen in het activiteitenverslag 2009 van deze instelling. Daarin wordt melding gemaakt van Pieter De Pauw als wetenschappelijk directeur en van Valérie Goret als administratief directeur.

In het arrest nr. 208.551 van 28 oktober 2010 heeft de Raad van State geoordeeld over de ontvankelijkheid van verzoekers beroep tegen de beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 3 juli 2008 om twee betrekkingen van ingenieur-directeur of directeur, rang A3, vacant te verklaren voor zover deze vacantverklaring ook gold voor externe kandidaten. De Raad van State heeft daarbij vastgesteld dat de bestreden beslissing werd ingetrokken en dat niet bleek, ook niet uit de door de verzoeker neergelegde stukken betreffende de tewerkstelling van Pieter De Pauw en Valérie Goret bij het IWOIB, dat inmiddels een nieuwe vacantverklaring was gebeurd die in de plaats was gekomen van de vacantverklaring van 3 juli 2008 en aldus had geleid tot de statutaire benoeming

van voornoemden. Dienvolgens werd besloten dat het beroep geen voorwerp meer had en werd het beroep verworpen.

Met het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring bestrijdt de verzoeker de “aanstelling” van Pieter De Pauw en Valérie Goret respectievelijk als wetenschappelijk directeur en als financieel directeur bij het IWOIB. Het voorwerp van dit beroep stemt derhalve niet overeen met het voorwerp van het beroep waarover uitspraak is gedaan door het voormelde arrest nr. 208.551 van 28 oktober 2010. De omstandigheid dat in dit arrest werd vastgesteld dat niet bleek dat een nieuwe vacantverklaring was gebeurd die had geleid tot de statutaire benoeming van Pieter De Pauw en Valérie Goret bij het IWOIB, neemt niet weg dat uit de door de verzoeker neergelegde stukken wél lijkt te kunnen worden afgeleid dat voornoemden wel degelijk in de functie van directeur werkzaam zijn bij het IWOIB, zodat lijkt te moeten worden aangenomen dat de betrokkenen, bij ontstentenis van een statutaire benoeming na een nieuwe vacantverklaring, daartoe een aanstelling of aanwijzing, contractueel of anderszins, hebben verkregen. Op grond van de in de huidige stand van de rechtspleging neergelegde stukken kan dan ook niet met genoegzame zekerheid worden besloten dat het voorliggende beroep tot nietigverklaring geen voorwerp heeft. De enkele verklaring van de verwerende partij dat zij niemand heeft “benoemd” tot directeur bij het IWOIB brengt daarover geen uitsluitel. De twijfel die alsnog rijst met betrekking tot het voorwerp van het beroep, laat niet toe de zaak met korte debatten te beslechten zoals voorgesteld in het auditorsverslag. Er is dan ook aanleiding om de debatten te heropenen en het beroep tot nietigverklaring verder af te handelen volgens de gewone rechtspleging.

7. De verwijzing van de zaak ten gronde naar de gewone rechtspleging heeft tot gevolg dat de Raad van State zich moet uitspreken over de subsidiaire vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

V. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

8. Zoals hiervoor vermeld, werpt de verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op die gesteund is op het beweerdelijk niet bestaan van het voorwerp van het beroep, maar kan in de huidige stand van de rechtspleging niet met genoegzame zekerheid worden besloten dat het beroep geen voorwerp heeft. De exceptie kan in het kader van het administratief kort geding dan ook niet worden aangenomen.

VI. Onderzoek van de vordering tot schorsing

9. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

10. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing meent te kunnen lijden, voert de verzoeker vooreerst aan dat hij gedwongen wordt om een nieuw beroep in te dienen om een correcte uitvoering te verkrijgen van de arresten nrs. 160.268, 187.959 en 196.015 van de Raad van State. Hij betoogt dat ingevolge de miskennis van het gezag van gewijsde van deze arresten zijn loopbaan onherstelbare schade dreigt op te lopen. Volgens de verzoeker tracht de verwerende partij haar verdragingsmanoeuvres vol te houden totdat hij gepensioneerd of weggepest is. Hij stelt dat indien hij nogmaals moet wachten op een vernietigingsarrest, waarna de verwerende partij wederom jarenlang misbruik zal maken van haar macht om te verhinderen dat dit arrest in zijn voordeel wordt uitgevoerd, hij de wettelijke pensioenleeftijd overschreden zal hebben. Een herstel in natura, na de gewone procedure, is dan ook, zo stelt de verzoeker, louter hypothetisch en in werkelijkheid onmogelijk.

Voorts argumenteert de verzoeker dat het eerste, tweede, derde en vierde middel getuigen van een dermate deloyaal en immoreel procesgedrag van de verwerende partij dat het als “pesten” moet worden beschouwd. Het ondergaan van deze pesterijen houdt, aldus de verzoeker, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.

Beoordeling

11. Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 heeft de Raad van State het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 vernietigd, waarbij Philippe Dehaut werd benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, alsook het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, werd overgeheveld naar het IWOIB.

Bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 heeft de Raad van State aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een dwangsom opgelegd van 1500 euro voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 196.015 van 14 september 2009 heeft de Raad van State de beslissing van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 30 mei 2002 vernietigd, waarbij Paul Van Snick werd aangewezen als eerste attaché (rang A2) voor een expertbetrekking van secretaris van de Raad voor het Wetenschapsbeleid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, alsook artikel 2 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 tot regeling van de overgang van personeelsleden van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het IWOIB, in zoverre Paul Van Snick daarbij werd overgeheveld naar het genoemde instituut.

Er moet worden vastgesteld dat de bestreden aanstellingen van Pieter De Pauw en Valérie Goret, respectievelijk als wetenschappelijk directeur en als financieel directeur bij het IWOIB, geheel andere functies betreffen dan dewelke waarop de voormelde arresten betrekking hebben. Ze houden dan ook geen enkel verband met de uitvoering van de voormelde arresten. De verzoeker gaat dienvolgens ten onrechte ervan uit dat ze in de weg staan aan de correcte uitvoering van deze arresten, waardoor zijn loopbaan onherstelbare schade zou oplopen.

12. Voor zover de verzoeker uit zijn eerste, tweede, derde en vierde middel een deloyaal en immoreel pestgedrag vanwege de verwerende partij afleidt, lijkt hij een moreel nadeel aan te voeren dat verbonden is met de ernst van de aangevoerde middelen. Het vereiste dat de verzoekende partij ernstige middelen moet aanvoeren enerzijds en het vereiste dat deze partij moet aantonen ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen lijden anderzijds, zijn echter twee van elkaar te onderscheiden schorsingsvoorwaarden, die in beginsel afzonderlijk moeten worden beoordeeld. De door de verzoeker aangevoerde onwettigheid van de bestreden beslissing is niet zo duidelijk vast te stellen dat ze, uitzonderlijk, toch zou kunnen worden betrokken bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat de verzoeker niet aannemelijk maakt ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen lijden.

Derhalve is niet voldaan aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

BESLISSING

1. De debatten worden heropend.

2. Het beroep tot nietigverklaring wordt verder behandeld volgens de gewone procedure.

3. De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 31 maart 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,
bijgestaan door

Wim Geurts,

staatsraad, waarnemend voorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

Bert Thys